

אופן
סידור
מימרות
האמוראים
בגמרא

סוכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה – פסולה.

מנא הני מילי?

אמר רבה: דאמר קרא למען ידעו דרתיכם כי בסכות הושבתי את בני ישראל, עד עשרים אמה - אדם יודע שהוא דר בסוכה, למעלה מעשרים אמה - אין אדם יודע שדר בסוכה, משום דלא שלטא בה עינא.

רבי זירא אמר: מהכא וסכה תהיה לצל יומם מחרב, עד עשרים אמה - אדם יושב בצל סוכה, למעלה מעשרים אמה - אין אדם יושב בצל סוכה, אלא בצל דפנות (...)

ורבא אמר: מהכא בסכת תשבו שבעת ימים. אמרה תורה: כל שבעת הימים צא מדירת קבע ושב בדירת עראי. עד עשרים אמה - אדם עושה דירתו דירת עראי, למעלה מעשרים אמה - אין אדם עושה דירתו דירת עראי, אלא דירת קבע.

ת"ר: ראוה שנתייחדה עמו באפילה, או שישנה עמו תחת מרגלות המטה - אין חוששין שמא נתעסקו בדבר אחר; וחוששין משום זנות ואין חוששין משום קדושין, רבי יוסי ברבי יהודה אומר: אף חוששין משום קידושין.

מאי קאמר?

אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוא, ה"ק: ראוה שנבעלה - חוששין משום קידושין, נתן לה כספים - חוששין משום זנות, דאמרי': באתננה נתן לה, ואין חוששין משום קידושין, רבי יוסי בר' יהודה אומר: אף בזו חוששין משום קידושין (...)

מתקיף לה אביי: מידי כספים קתני? **אלא אמר אביי**, ה"ק: ראוה שנבעלה - חוששין משום זנות ואין חוששין משום קידושין, ר' יוסי ברבי יהודה אומר: אף חוששין משום קידושין (...)

מתקיף לה רבא: א"כ, מאי אף? **אלא אמר רבא:** ה"ק רבי יוסי בר רבי יהודה אומר: אף לא ראוה שנבעלה - חוששין משום קידושין.

ת"ר: למה רבו כופו? לנזירות, אבל לא לנדרים ולערכין.

מאי שנא גבי נזיר? דאמר רחמנא: לאסור איסור על נפשו, במי שנפשו קנויה לו, יצא

עבד שאין נפשו קנויה לו, אי הכי, אפילו גבי נדרים נמי!

אמר רב ששת: הכא במאי עסקין - כגון שהיה אשכול של ענבים מונח לפניו, גבי

נדרים דכי מיתסר בהאי לא מיתסר באחריני - לא מצי כפי ליה, גבי נזירות דכי

מיתסר בהאי איתסר בכולהו - מצי כפי ליה.

וגבי נדרים, מי לא עסקין דליכא אלא האי אשכול, דאי לא אכיל ליה חליש?

אלא אמר רבא [הגהות הב"ח: אביי]: כגון שהיה חרצן מונח לפניו, גבי נדרים בהאי

הוא דמיתסר - לא מצי כפי ליה, גבי נזיר דאיתסר נמי באחריני - מצי כפי ליה.

וגבי נדרים, מי לא עסקין דליכא אלא האי חרצן, דאי לא אכיל ליה חליש?

אלא אמר אביי [הגהות הב"ח: רבא]: למה רבו צריך לכפותו? לנזירות, ואין צריך

לכפותו לנדרים, ואינו צריך לכפותו לשבועה; מ"ט? דאמר קרא: להרע או להיטיב,

מה הטבה רשות אף הרעה רשות, יצא להרע לאחרים שאין הרשות בידו.

מתני'.

השולח את הבערה ביד חרש שוטה וקטן - פטור בדיני אדם
וחייב בדיני שמים ...

גמ'.

אמר ר"ל משמיה דחזקיה: לא שנו אלא שמסר לו גחלת
וליבה, אבל מסר לו שלהבת - חייב, מ"ט? מעשיו קא גרמו לו;
ורבי יוחנן אמר: אפילו מסר לו שלהבת - פטור, מ"ט? צבתא
דחרש גרמה לו.

חריג 1

גיטין (ב ע"א-ע"ב)

מתני'. המביא גט ממדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם (...)
גמ'. מ"ט? **רבה** אמר: לפי שאין בקיאים לשמה, **רבא** אמר: לפי שאין עדים מצויין לקיימו.

גיטין (ה ע"ב)

בפלוגתא **דר' יוחנן ור' יהושע בן לוי**, חד אמר: לפי שאין בקיאים לשמה, וחד אמר: לפי שאין עדים מצויין לקיימו.

רש"י

בפלוגתא - כי הך פלוגתא דרבה ורבא איפליגו נמי אמוראי קמאי.

כמה יהא בין סוכה לסוכה ותהא תחתונה פסולה?

אמר רב הונא: **טפח**, שכן מצינו באהלי טומאה טפח ...

ורב חסדא ורבה בר רב הונא אמרי: **ארבעה**, שלא מצינו
מקום [חשוב] פחות מארבעה.

ושמואל אמר: **עשרה**. מאי טעמא דשמואל - כהכשרה כך פסולה; מה
הכשרה בעשרה, אף פסולה בעשרה.

אמר רבי יהושע בן לוי: לעולם אל יוציא אדם דבר מגונה מפיו, שהרי עקם הכתוב **שמונה** אותיות ולא הוציא דבר מגונה מפיו, שנאמר מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהרה,

רב פפא אמר: **תשע** שנאמר כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה.

רבינא אמר: **עשר**, וי"ו דטהור.

רב אחא בר יעקב אמר: **שש עשרה**, שנאמר כי אמר מקרה הוא בלתי טהור הוא כי לא טהור.

תופעה ידועה היא, ש**דברי רב אשי, בני דורו וכן המאוחרים לו**, או המסופר עליהם, נכנסו לעתים – כמו הסתמות שבתלמוד – כתגובה, כהתייחסות או כהמשך טבעי לדברים שנאמרו מיד לפניהם בסוגיה. כתוצאה מכך, מיקומם בסוגיה אינו לפי הסדר הכרונולוגי של הדברים.